U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobců: **a) H. A.**, **b) H. A.,** oba zastoupení JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem se sídlem Mánesova 1175/48, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2021, č. j. 16 A 45/2021 – 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobců JUDr. Marošovi Matiaškovi, LL.M., advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 12 729 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobců nese stát.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 3. 11. 2021, č. j. KRPA-290178-13/ČJ-2021-000022-MIG, rozhodla o zajištění žalobce a) podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“). Doba zajištění žalobce a) byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Dále rozhodnutím ze dne 3. 11. 2021, č. j. KRPA-290179-14/ČJ-2021-000022-MIG, žalovaná rozhodla o zajištění žalobce b), jako nezletilého cizince bez doprovodu, podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve spojení s § 129 odst. 5 téhož zákona. Doba zajištění žalobce b) byla stanovena na 14 dnů ode dne omezení osobní svobody. Účelem zajištění žalobců bylo jejich předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – nařízení Evropského

parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států.

[2] Proti výše uvedeným rozhodnutím žalované podali žalobci u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) žalobu, kterou městský soud zamítl jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 10. 12. 2021, č. j. 16 A 45/2021 – 23.

[3] Městský soud nejprve rekapituloval skutečnosti vyplývající ze správního spisu. Uvedl, že žalobci byli kontrolováni dne 3. 11. 2021 ve vestibulu Hlavního nádraží v Praze, v němž byl zjištěn pohyb celkem šesti cizinců. Tito cizinci nepředložili žádné doklady totožnosti. Konkrétně žalobci u sebe měli pouze dokumenty, podle nichž se jednalo v případě žalobce a) o osobu jménem „I. H.“, nar. X, státní příslušnost X, a v případě žalobce b) o osobu jménem „I. H.“, nar. X, státní příslušnost X. V rámci podání vysvětlení žalobci sdělili jiná jména (H. A., respektive H. A.), zadržené dokumenty znějící na jiná jména měly být jejich kamarádů. Ostatní cizince zajištěné při pobytové kontrole na nádraží v Praze neznali. Žalobce a) uvedl, že mu je 20 let, neví ale přesně, kdy se narodil. Doklad totožnosti nikdy neměl, rodný list zůstal ve vlasti. Do ČR přicestoval spolu se svým bratrem [žalobce b)] kamionem z Rumunska. Oba žalobci vycestovali z Afghánistánu za pomoci převaděčů v červenci 2021, a to přes Írán, Turecko, Bulharsko, Srbsko a Rumunsko. Cestu jim zařídil strýc a stála 16 000 EUR. Z kamionu v ČR vystoupili, protože se domnívali, že dále pokračuje do Polska. Cílovou destinací žalobců je ale Německo, kde chtějí žít, pracovat a studovat. Žalobci tvrdili, že o azyl nikde nežádali, v Rumunsku jim pouze vzali otisky prstů a udělali jim karty. V ČR nemají žádné vazby. Žalobce b) policii sdělil, že je mu 16 let. Přesné datum narození nezná, rodiče mu pouze vždy řekli, kolik je mu let. Neumí číst ani psát, pouze se umí podepsat vlastním jménem. Žádné doklady nikdy neměl, rodný list taktéž zůstal v zemi původu. Tam se vrátit nechce, jeho otec pracoval u tajné služby a vyhrožovali mu. Policie dále z evidence EURODAC zjistila, že žalobci žádali na území Evropské unie o mezinárodní ochranu, a to konkrétně dne 10. 8. 2021 v Bulharsku a dne 3. 10. 2021 v Rumunsku.

[4] K žalobní námitce, podle níž žalovaná neuvedla dostatečné a konkrétní pochybnosti o nezletilosti žalobce b), městský soud uvedl, že žalovaná určité rozhodné znaky individualizovala – výslovně zmínila mentální vyspělost žalobce b), kterou projevil při podání vysvětlení, a dále například jeho vousy. Žalovaná nezletilost žalobce b) nevyloučila, měla o ní však důvodné pochybnosti a zajistila jej právě za účelem provedení potřebných šetření a zjištění skutečného stavu věci. Podle městského soudu žalobce b) nesdělil takové okolnosti ohledně svých osobních poměrů, které by prokázaly jeho nezletilost. Naopak vycestováním z domovského státu a pohybem po Evropě prokázal určitou mentální vyspělost, která žalovanou mimo jiné také vedla k pochybnostem o jím tvrzeném věku. Podle městského soudu proto žalovaná postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na základě těchto pochybností přistoupila k ověření věku a současně zajistila žalobce b) jako nezletilého bez doprovodu. Městský soud dodal, že celkovou nevěrohodnost žalobců podtrhuje i to, že tvrdili, že v žádné zemi nepožádali o azyl, přičemž podle zjištění žalované žádali

o mezinárodní ochranu v Bulharsku a Rumunsku. Tato skutečnost jim přitom musela být známa, ač tvrdili opak, neboť v Rumunsku obdrželi kartu žadatele o azyl. Žalobci rovněž měnili identitu a v průběhu řízení vyšlo najevo více jmen, která uváděli, a jež není možné nijak ověřit.

[5] Městský soud dále nepřisvědčil žalobní námitce ohledně možnosti uložení mírnějších opatření, než je zajištění. Ztotožnil se v tomto směru se závěry žalované, dle kterých žalobci neměli v ČR zajištěné ubytování, územím pouze projížděli s cílem dostat se do Německa a měli u sebe pouze minimální hotovost. Nebylo proto možné uložit jim povinnost zdržovat se na konkrétní adrese nebo od nich převzít finanční záruku. Co se týče dalších mírnějších opatření, ztotožnil se městský soud s tím, že žalobci neposkytovali dostatečnou záruku, že budou plnit stanovené povinnosti. Svým dřívějším jednáním a nerespektováním zákonů ČR neprokázali důvěryhodnost. Žalobci svévolně opustili uprchlické středisko v Rumunsku, kde nevyčkali na ukončení azylové procedury, a v kamionu odcestovali do ČR. Žalobci se podle městského soudu volně pohybovali po Evropě a uváděli nevěrohodná tvrzení, včetně údajů o jejich totožnosti. Zvláštní opatření za účelem vycestování by tak nebyla v jejich případě účelná a žalované nezbylo, než přistoupit k zajištění žalobců.

[6] Žalobci (dále jen „*stěžovatelé*“) napadají rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů, které podřazují pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[7] Nejprve se vyjadřují k přijatelnosti kasační stížnosti. Předně mají za to, že rozhodnutím o zajištění došlo k zásahu do jejich osobní svobody, takže takové rozhodnutí má „*v každém případě přesah nad jejich vlastními zájmy*“. Dále stěžovatelé odkazují na vlastní věcnou argumentaci v kasační stížnosti, která dokládá zásadní pochybení městského soudu, jež mohlo mít dopad na jejich hmotněprávní postavení. Žalovaná totiž nijak konkrétně nepodložila pochybnosti ohledně věku stěžovatele b) a též nezohlednila nejlepší zájem dítěte. Nesprávně také postupovala při posouzení alternativ k zajištění, toto pochybení nezhojil ani městský soud. Nakonec mají stěžovatelé za to, že kasační stížnost je přijatelná, protože se městský soud (a před ním žalovaná) odchýlil od ustálené judikatury, která je dále uvedena v odůvodnění kasační stížnosti.

[8] Stěžovatelé namítají nesprávný závěr o důvodných pochybnostech o nezletilosti stěžovatele b). Tyto pochybnosti nemohla žalovaná dovodit pouze na základě jeho fyzického vzhledu a vystupování. Fyzická vyspělost (vzrůst, vousy, celková tělesná konstrukce) ani zjevná mentální vyspělost nepředstavují podle judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 31. 7. 2020, č. j. 5 Azs 106/2020 – 42) faktory opodstatňující důvodné pochyby ohledně nezletilosti. Úvahy žalované a městského soudu byly v tomto směru nepřesvědčivé. Veškeré relevantní okolnosti stěžovatelé konzistentně a srozumitelně vysvětlili, navíc žalovaná se stěžovatele b) na jeho věk a s tím související otázky vůbec neptala. I podle Ústavního soudu nadto není možné pouze na základě nevěrohodnosti výpovědi dovodit pochybnosti o nezletilosti cizince a omezit jej na osobní svobodě (stěžovatelé k tomu citují nález Ústavního soudu ze dne 7. 7. 2021,

sp. zn. II. ÚS 482/21; dále jen „*nález ÚS z července 2021*“; judikatura Ústavního soudu je dostupná na https://nalus.usoud.cz).

[9] Dále jsou stěžovatelé přesvědčení, že v řízení nebylo zohledněno jejich zranitelné postavení, především to, že stěžovatel b) je dítětem. Stěžovatelé byli zajištěni pouze proto, že nedisponovali doklady a pobytovým oprávněním na území ČR. Nejlepšímu zájmu dítěte – stěžovatele b) – se nikdo nevěnoval.

[10] Nakonec stěžovatelé brojí proti tomu, že nedošlo k řádnému posouzení alternativ k zajištění. Mají za to, že žalovaná mohla postupovat podle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a umístit stěžovatele v jednom z přijímacích či pobytových středisek Správy uprchlických zařízení. Zde by byli stěžovatelé dostupní pro správní orgán a byla by zde nad nimi „*jistá možnost kontroly*“. Jediným argumentem proti tomuto postupu je pobytová historie stěžovatelů, ta však sama o sobě nezahrnuje všechny individuální okolnosti jejich případu. Stěžovatelé zmiňují konflikt v zemi původu, jednání státních orgánů v Rumunsku a odkazují na těžkosti, které provází uprchlíky. Nakonec dodávají, že u nich neexistovalo vážné nebezpečí útěku, protože vypovídali konzistentně, pravdivě a nic nezatajovali (včetně uvedení cílové destinace – Německa), čímž potvrdili svou věrohodnost.

[11] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[12] Dříve, než může Nejvyšší správní soud věcně posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musí posoudit otázku její **přijatelnosti**. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že *jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*.

[13] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přijatelnost kasační stížnosti rovněž dle výše citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 zakládá zásadní pochybení krajského (městského) soudu při výkladu hmotného či procesního práva, pokud mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Vadou, která způsobuje přijatelnost kasační stížnosti, je i nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí.

[14] Stěžovatelé jako důvod kasační stížnosti označili mimo jiné i § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., k němuž obecně uvedli, že „*rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (...) a dále, protože se v řízení před soudem vyskytla taková vada, která má za následek nezákonné rozhodnutí*“. Dále však již neupřesnili, v čem je napadený rozsudek nepřezkoumatelný a v čem spočívá tvrzená vada, které se měl v řízení dopustit městský soud.

[15] Jak již bylo výše uvedeno, nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí má za následek přijatelnost kasační stížnosti. Takové pochybení ovšem Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal. Městský soud svoje rozhodnutí srozumitelně a řádně odůvodnil, přičemž se vypořádal se všemi podstatnými žalobními argumenty (viz zejména odstavce 15 až 37 napadeného rozsudku). Napadený rozsudek je tedy opřen o dostatek relevantních důvodů a je přezkoumatelný. Nejvyšší správní soud nezjistil ani jinou vadu, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí městského soudu a byla způsobilá založit přijatelnost kasační stížnosti.

[16] Argumentaci, že kasační stížnost je bez dalšího přijatelná, neboť rozhodnutím žalované byli stěžovatelé omezeni na osobní svobodě, zdejší soud nepřisvědčuje. Přijetím tohoto výkladu by totiž byla přijatelná každá kasační stížnost podaná ve věci zajištění cizince, které je z logiky věci spojené s omezením jeho osobní svobody, čímž by se fakticky vyprázdnila podmínka stanovená v § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud by tak již dále nemohl zkoumat, zda kasační stížnost přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu výše citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, což odporuje samotnému účelu institutu nepřijatelnosti kasační stížnosti, kterým je zamezit tomu, aby se Nejvyšší správní soud věcně zabýval případy, u kterých tento přesah není dán a „plnému“ přezkumu nemají být podrobeny. Ostatně přijatelnost kasační stížnosti se odvíjí především od (ne)kvality napadeného rozhodnutí krajského (zde městského) soudu, jenž je v řízení o kasační stížnosti předmětem přezkumu, a nikoli od „typu“ správního rozhodnutí, které přezkoumával krajský (městský) soud.

[17] Podstatné dále je, zda je napadený rozsudek v rozporu s dosavadní judikaturou tohoto soudu, případně, zda v daném případě vyvstala otázka, kterou doposud judikatura neřešila. Ani v tomto směru Nejvyšší správní soud neshledal důvody vedoucí k přijatelnosti kasační stížnosti.

[18] Stěžovatelé tvrdí, že napadený rozsudek městského soudu je v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 106/2020 – 42 (viz odstavec [8] výše), protože městský soud aproboval, že důvodné pochybnosti ohledně věku stěžovatele b) zakládalo jeho fyzické vzezření a mentální vyspělost, což zdejší soud v citovaném rozhodnutí odmítl. Nejvyšší správní soud k tomu předně podotýká, že rozsudek č. j. 5 Azs 106/2020 – 42 se týkal cizince, který byl zajištěn na dobu 90 dní, tedy na podstatně delší dobu, než tomu bylo v případě stěžovatelů [a především stěžovatele b), který byl zajištěn pouze na dobu 14 dní]. Dále je z odkazovaného rozsudku patrné, že v tehdejším případě žalovaná neprokázala žádné důvodné pochybnosti o udávaném věku stěžovatele, a nemohla jej z tohoto důvodu zajistit ani na omezenou dobu, natož na dobu 90 dní. Nejvyšší správní soud tehdy konstatoval, že ze správního spisu nebylo možné ověřit žalovanou tvrzenou „hrubost hlasu“ zajištěného cizince, ani vousy na jeho tváři, neboť na jediné nekvalitní fotografii ve spise byl tehdejší stěžovatel bez vousů. Z rysů tváře stěžovatele na dané fotografii též nevyplývalo, že jde o zletilou osobu, a nakonec ani skutečnost, že stěžovatel vykonal dle své výpovědi dlouhou a složitou cestu z Afghánistánu do Evropy, sama o sobě nezpochybnila tvrzení o jeho věku (srov. odstavce 33 a 34 rozsudku č. j. 5 Azs 106/2020 – 42). Nejvyšší správní soud nicméně v citovaném rozsudku neuvedl, že pochybnosti ohledně udávaného věku nemohou vyplývat z fyzické podoby

cizince a jeho mentální vyspělosti. Z těchto charakteristik nepochybně důvodné pochybnosti ohledně uváděného věku plynout mohou, avšak je na žalované, aby tyto pochybnosti konkrétně označila a aby její tvrzení nebyla ve vzájemném rozporu, jako tomu bylo v tehdy posuzovaném sporu.

[19] Nyní projednávaný případ se však od věci řešené v rozsudku č. j. 5 Azs 106/2020 – 42 liší, neboť žalovanou vedly k důvodným pochybnostem o věku stěžovatele b) jeho mentální vyspělost, kterou projevil při podání vysvětlení, a jeho fyzické vzezření (celková tělesná konstrukce, vousy, vzrůst). Na tyto okolnosti žalovaná výslovně poukázala [srov. též odstavce 18 a 19 napadeného rozsudku a str. 3 rozhodnutí žalované ve věci zajištění stěžovatele b)] a doplnila, že k pochybnostem ji vedlo také to, že stěžovatelé nepravdivě uváděli, že nepodali žádost o mezinárodní ochranu v jiných členských státech EU, což významně oslabilo jejich věrohodnost. Proto nemuseli říkat pravdu ani ohledně věku stěžovatele b). Uvedené není ve vzájemném rozporu ani v rozporu s obsahem správního spisu. Městský soud se proto napadeným rozsudkem neodchýlil od ustálené judikatury kasačního soudu, jak tvrdí stěžovatelé.

[20] Dále stěžovatelé zmiňují nález ÚS z července 2021. Ani s tímto rozhodnutím ovšem není napadený rozsudek v rozporu. Citovaný nález se týkal případu zajištěného cizince, který byl od věci nynějších stěžovatelů významně skutkově odlišný. Tehdejší stěžovatel napadal proces určení svého věku, který podle jeho názoru neodpovídal judikatuře i mezinárodněprávním závazkům České republiky, protože se opíral pouze o medicínské metody určení věku a nezohledňoval jeho psychickou zralost. Navíc v řízení o kasační stížnosti tehdejší stěžovatel předložil kopie určitých dokladů, z nichž měla vyplývat jeho nezletilost, a Nejvyšší správní soud se s těmito důkazy podle názoru Ústavního soudu přesvědčivě nevypořádal. Městský soud se tehdy přiklonil k názoru žalované, že stěžovatel je zletilý, přičemž v dané věci bylo rozhodnuto i o prodloužení jeho zajištění. Zásadní také je, že hlavním zrušovacím důvodem citovaného nálezu bylo neprovedení soudního jednání za účasti tlumočníka, a tudíž zbavení možnosti tehdejšího stěžovatele se k věci a k prováděným důkazům v řízení před městským soudem vyjádřit. Podle Ústavního soudu tak stěžovatel nedostal účinnou možnost vyjádřit se k vytýkanému rozporu v uváděných jménech a datech narození, o nichž získala žalovaná informace, a to během správního i během soudního řízení (srov. body 35 až 50 nálezu ÚS z července 2021).

[21] Závěry Ústavního soudu na nynější věc nedopadají, protože městský soud v souladu se zákonem o pobytu cizinců (§ 172 odst. 5, věta druhá tohoto zákona) jednání nenařídil, neboť účastníci to nenavrhli a pro projednání žaloby to nebylo nezbytné. Je také zřejmé, že stěžovatelé se mohli k tvrzeným pochybnostem o věku stěžovatele b) vyjádřit, ostatně tak učinili v žalobě i v kasační stížnosti.

[22] Ústavní soud dále v nálezu ÚS z července 2021 vytkl správním soudům (potažmo žalované), že nepostupovaly v pochybnostech ve prospěch zajištěného cizince, nezohlednily, že cizinec byl lékařsky vyšetřován bez přítomnosti tlumočníka či zástupce a nikdo ho neseznámil s výsledky vyšetření, nebo že se městský soud spokojil jen

s určením věku pomocí (nepřesných) medicinských metod, aniž by požadoval například také psychosociální vyšetření cizince.

[23] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že i v těchto ohledech je nyní projednávaný případ odlišný. Ze správního spisu žalované, který se týká stěžovatele b), je zřejmé, že tomuto stěžovateli byl ustanoven opatrovník (usnesením ze dne 3. 11. 2021, č. j. KRPA-290179-13/ČJ-2021-000022-MIG), podání vysvětlení proběhlo za účasti ustanoveného tlumočníka do jazyka paštského a účastnil se ho i zástupce Orgánu sociálně-právní ochrany dětí (viz protokol o podání vysvětlení založený na č. l. 12 správního spisu). Určení věku stěžovatele dále proběhlo jednak na základě lékařského vyšetření (rentgen pravé klíční kosti) a následného odborného vyjádření Kriminalistického ústavu Policie ČR ze dne 10. 11. 2021, a dále na základě sociálního pohovoru provedeného se stěžovatelem b) dne 12. 11. 2021 (viz zpráva založená na č. l. 34 správního spisu). Na základě výsledků těchto vyšetření (dle nichž je stěžovatel spíše adolescent, rozmezí věku 16 až 20 let) žalovaná stěžovatele b) ze zařízení pro zajištění cizinců dne 16. 11. 2021 neprodleně propustila, postupovala tedy v pochybnostech v jeho prospěch, jak vyžaduje dikce § 129 odst. 5, věty poslední zákona o pobytu cizinců. Ani s nálezem ÚS z července 2021 tedy není napadený rozsudek podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu v rozporu.

[24] V dalším postačí uvést, že posouzení věci městským soudem naopak aktuální judikatuře tohoto soudu odpovídá. V první právní větě rozsudku ze dne 25. 6. 2020, č. j. 5 Azs 107/2020 – 46, č. 4058/2020 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[z]*ajištění nezletilých cizinců bez doprovodu, u nichž jsou důvodné pochybnosti o jejich věku, je třeba vnímat jako předběžné rozhodnutí s cílem zatímně upravit poměry – a to do doby, než tyto pochybnosti budou potvrzeny, anebo vyvráceny; tomu musí odpovídat doba zajištění za účelem správního vyhoštění stanovená v souladu s § 124 odst. 6 větou druhou zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, která by se měla pohybovat v řádu jednotek dnů, nikoli týdnů či měsíců*.“ Jak již bylo opakovaně zmíněno, stěžovatel b) byl zajištěn toliko na dobu 14 dnů, která odpovídala potřebě žalované obstarat si podklady k určení jeho věku. V tomto ohledu proto městský soud neměl důvod ke kasaci příslušného rozhodnutí žalované, jako tomu bylo například právě v citovaném rozsudku č. j. 5 Azs 107/2020 – 46 (kde tak ovšem krajský soud nepostupoval a jeho rozsudek, jakož i předcházející rozhodnutí Policie ČR o zajištění cizince v nepřiměřené délce 90 dnů, tak zrušil až zdejší soud).

[25] Ve výše citovaném rozsudku č. j. 5 Azs 107/2020 – 46 dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[u]*ložení mírnějšího opatření je tedy vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Policie proto musí zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s řízením o správním vyhoštění, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností, vč. charakteru porušení těchto povinností. (...) Uvedenou úvahu žalovaná učinila, promítla ji do odůvodnění svého rozhodnutí a uzavřela, že zvláštní opatření nelze účinně uplatnit, což krajský soud potvrdil. Rovněž Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje a připomíná nemajetnost stěžovatele a jeho*

neschopnost složit peněžní prostředky, jakož i neschopnost zajistit si ubytování. Nejvyššímu správnímu soudu není jasné, jak by si vlastně stěžovatel v praxi uplatnění zvláštních opatření představoval – navíc v situaci, kdy jejich účinnost sám popřel. Do protokolu o výslechu v rámci řízení o správním vyhoštění totiž výslovně uvedl, že chce pokračovat ve své cestě do Německa. Nemožnost využití zvláštních opatření tak v daném případě byla plně odůvodněna nejen individuálními (majetkovými a osobními) poměry stěžovatele, ale také – a to především – jeho protiprávním jednáním a následným vyjádřením úmyslu v tomto jednání pokračovat s cílem neoprávněně vstoupit na území jiného členského státu, který je součástí schengenského prostoru.“ Ani ve vztahu k uložení mírnějších alternativ k zajištění, kterých se domáhali stěžovatelé, tedy městský soud při svých úvahách nepostupoval v rozporu s judikaturou kasačního soudu, kterou lze analogicky aplikovat i na nyní projednávaný případ (k této otázce dále srov. například rozsudek ze dne 27. 2. 2023, č. j. 7 Azs 389/2021 – 48, odstavec 31).

[26] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v řízení před městským soudem nedošlo k zásadnímu pochybení, a stěžovatelé v kasační stížnosti ani nepředestřeli žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku soud nedovodil ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu. Stěžovatelé nepředložili ani jiný relevantní důvod přijatelnosti kasační stížnosti.

[27] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro **nepřijatelnost** odmítl (výrok I. tohoto usnesení).

[28] Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z principu úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 – 33, část III. 4.; č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatelé (na základě zjednodušeného posouzení věci) v řízení úspěch neměli, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované v řízení žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud nepřiznal náhradu nákladů tohoto řízení žádnému z účastníků (výrok II. tohoto usnesení).

[29] Usnesením ze dne 27. 1. 2022, č. j. 3 Azs 422/2021 – 26, ustanovil Nejvyšší správní soud stěžovatelům jako zástupce pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Maroše Matiaška, LL.M., advokáta. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za dva společné úkony právní služby při zastupování dvou osob – konkrétně za převzetí a přípravu zastoupení a doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b) a písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „*advokátní tarif*“], a to v celkové výši 9 920 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu, ve spojení s § 12 odst. 4 téhož předpisu], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z těchto úkonů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. celkem 600 Kč. Vzhledem

k tomu, že ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a advokátního tarifu), činí jeho odměna po započtení sazby této daně (21 % z částky 10 520 Kč, tj. 2 209 Kč) celkem částku ve výši 12 729 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu (výrok III. tohoto usnesení).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. dubna 2023

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu